

LIST IZLAZI TJEDNO. GODISNJA PRETPLATA 30 DIN. ZA INOZEMSTVO 60.— OGLASI PO NAROČITOJ TARIFI.

GODINA VII. Broj 45. Sibenik, 8. studenoga 1936.

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU — ADRESA UREDNIŠTVA I UPRAVE: SIBENIK pp. 17.

Ozbiljni dani Što se događa u Vodicama?

— Mjeseca kolovoza, u Madridu, stupala je povorka od 250 naoružanih žena. Stupale su sa uzdignutim bajonetama, a na svakoj bajoneti nasadena je bila glava kojeg svećenika ili redovnice.

— Na zapadu Madrida nalazi se park Casa de Campo. Taj park je danas prozvan »park-zatvor«. Vladini milicioneri, naime, dovadaju u taj park sve »sumnjive« Španjolce, ograđuju ih bodljikavom žicom, a onda namještaju mitraljeze i s njima kose živote u naponu snage. Dnevno ih znaju i do 250 postreljati!

To su samo dvije, strašne i krvave, sličice iz albuma današnje Španjolske. I ako o njima trijezno razmišljamo, osjetićemo kako nam kroz čitavo tijelo prolaze mravci.

Čitajući i slušajući o strahotama dugotrajne bratoubilačke borbe u Španjolskoj, oživljuju nam u duhu riječi misaonog ruskog književnika Dostojevskoga:

»Katkada se govori o čovječjoj zvijskoj okrutnosti, a to je strašno nepravedno i uvredljivo za zvijeri. Zvijer ne može nikada biti tako okrutna kao čovjek — tako smišljeno i vještački okrutna.«

Španjolski događaji za mnoge ništa ne znače. Kažu i pišu: Španjolska je daleko, pa što nas briga, ako tamo negdje plameni crvenog požara proždiru neku bogatu kulturu, a topovi i mitraljezi kose živote kao žeteoci djetelinu na livadi.

Tako neki misle. Nu, da li i opravdano?

Koncem Svjetskog rata nisu samo po evropskim ratištima pogibale tisuće. I u zaleđu, u našim tihim selima, pomicalahu se prema grobljima duge povorke lisesova. Harala je Španjolska bolest...

Ko nam jamči da smo mi danas, u bilo kojoj državi, osigurani proti bacilu nove Španjolske bolesti, koja sažije crkve, ruši žarišta kulture i ubija ljudske živote?

Naši su dani i previše ozbiljni. U istim ili sličnim klimatskim prilikama niču i razvijaju se jednake biljke i dozrijevaju isti plodovi. — Pa ako bacimo oko preko španjolske mede, uvjerićemo se da je i u drugim državama slična, ako ne ista, klima, naime: slične su socijalno društvene prilike.

Pred tri godine, prema vjero-

U noći pred Dušnim danom - Kultura iz Moskve - To se još nigdje nije čulo!

Dan posvećen svima mrtvima već je za nama. Svi podosmo na grobove svojih najdražih, pa ako nismo mogli položiti cvjetni vijenac, ni pripaliti voštanicu, barem izmolismo očenaš i proslismo koju iskrenu suzu.

Ta, ljudi smo!
Dr Vlatko Maček napisao je za Dušni dan u „Hrvatskom Dnevniku“ uvodnik koji počinje s ovim mislima: „Uoči Dušnog dana zaokuplja misao o smrti i onog čovjeka, koji inače nikada na nju ne misli. Nema za to vremena. No što je smrt? Za ljude s orijentacijom materijalističkom smrt je promjena materije iz jedne forme u drugu, a za nas kršćane smrt je prelaz iz zemaljskog života u život duhovni.“

I u Vodicama je bila proslavljena uspomena na sve one koji počivaju pod zemljom i očekuju „uskrsnuće tijela“. Narod, iako ne u onolikom broju kao predašnih godina, pošao je na Sve Svete, popodne, u predvečerje Dušnog dana, na svoje groblje. Molilo se, prigušeno jecalo i palilo voštanice. Mnogi su donijeli i čaše, napunili ih uljem i postavili na grobove da gore i po noći. — Sve kako im je nalagalo ljudsko srce, pietet i lijepi naši običaji.

Ali nekima to nije bilo pravo. U mrkloj novembarskoj noći, dodoše ti „neki“ na posvećeno grbolje, kraj kojega svako ozbiljno i s poštovanjem prolazi, makar bio neznan koje vjere i nazora na svijet. Dodoše i učiniše, što se još nigdje i nikada nije čulo!

Neki „nepoznati“ neljudi, rođeni Vodičani, zaredaše grobovima, iz svih čaša izliše ulje po grobovima, a same čaše pokradoše! — Nekoliko čaša je gorjelo u drvenim nadgrobnim kapelicama, iza zatvorenih staklenih vratašca. Kad vratašca nisu mogli odmah ot-

dostojnim dokazima, prekoračilo je španjolsku granicu 60 komunističkih agenata iz Moskve. I njih šezdeset su, kroz tri godine, neumorno pripravljali današnje stanje.

Moskva nije samo u Španjolsku poslala svoje agente. Uvjereni smo da i kod nas ima takvih bezdušnih plaćenika, koji posvuda nastupaju, i to u prvom redu, kao tamni apostoli sotonskog bezboštva. I to bezboštvo šire živom riječju, knjigama, brošurama, novinama i letacima.

Zapamtimo: Ako im uspije u duši našeg naroda utnuti presjajno i divno svijetlo Božje, nastupiće strašno doba nećudoreda i posvemašnjeg nepoštenja. A na ta-

voriti, razbiše staklo, a s čašama, koje su bile unutra, učiniše kao i s drugima.

Rećete: To je divljačko, barbarско djelo!

Ne, nemojte tako strašno i nepravedno vrijedati divljake i barbore! Ne, nikada nisu, i nikada neće nešto slično učiniti ljudi koje mi nazivamo divljacima i barbarima! Znamo za narode koji su stari i nekoliko tisuća godina, ali kod svih je bilo uobičajeno iskreno i duboko poštovanje prema pokojnicima. Oni su im znali podizati mnogo veće, trajnije i veličanstvenije spomenike, nego što ih mi danas poćizemo na grobljima.

Podimo, mi kulturni ljudi iz Evrope, među najprimitivnije i najzaostališe narode na Ognjenoj zemlji, u Centralnoj Africi ili južnoj Australiji, pa nećemo naći niti jednog sela, u kojem bi stanovnici oskvrnjivali grobove svojih mrtvih preda.

Ali što se nigdje ne događa, to se dogodilo u Vodicama!

Sramota, sramota, i opet sramota!

Znamo da ima u Vodicama poštenih i dobrih ljudi. Zato ne možemo čitavo selo radi toga okrivljivati. Ali moramo, i ovom prilikom, uprijeti prstom u one tipove koji se klanjaju Leninu kao jedinomu bogu, i kojima sunce izlazi samo u crvenoj, krvožnoj i diktatorskoj Moskvi.

Samo moskovska, komunistička „kultura“ kadra je učiniti ono što se zbiljo u Vodicama, u noći između Svih Svetih i Dušnog dana!

Mogu li i smiju li takva djela ostati nekažnjena?!

Sibenski novinar

kvim se temeljima najlakše gradi materijalistička, krvava i ropska komunistička država.

Prošlo je jedno desetljeće, otkada je u Beogradu boravio proslavljeni indijski pjesnik Rabindranat Tagore. I tamo je, kad je nastupio u sveučilišnoj dvorani kao predavač, javno izgovorio ove riječi: »MI U INDIJI SE TRESEMO I STRAH NAS JE EVROPE KOJA HOĆE ČOVJEKA ODVRATI TI OD BOGA«.

Komunistički agenti miješaju i ruju. I moramo priznati: imaju uspjeha. — A zašto? Zar samo radi njihovih uvijenih i blještavih riječi? Po srijedi je još nešto drugo. A to je, da ljudi više nemaju najpotrebnijih sredstava za život! Nemaju kruha, ni odijela, ni obuće. A gladan i gó čovjek pripra-

Socijalno zrnje

GLAS BISKUPA

Francuski su biskupi u svojim poslanicama dali upute kako se imaju vladati katolici u sadašnjim teškim vremenima. Tako Msgr. Dubourg, biskup u Marseille, među ostalim kaže:

„Crkva otvoreno priznaje radničtva i poslodavcima, da se organiziraju radi obrane svojih staleških prava. To se priznanje nalazi već u enciklici pape Leona XIII („Rerum novarum“). A isto je to potvrdio i papa Pio XI u okružnici „Quadragesimo anno“. Pape upozoravaju posebno katoličke radnike, da se pridruže kršćanskim radničkim savezima.

Sadašnje socijalne opreke i bojevi nas sile, da kažemo, da moramo razlikovati komunizam i komuniste.

Komunizam je nauk koji se ne da združiti s katolicizmom, pa neka se javlja pod ovim ili onim licem. Načela komunizma glede vjere, obitelji i vlasništva su takva, da ih je Crkva izričito morala osuditi. Proti komunizmu smo se, dakle, dužni boriti. A komunisti su kao i mi djeca istog Oca nebeskoga; dakle su nam braća. Ne smijemo ih mrziti, nego ih moramo ljubiti i spašavati iz zabluda; zato moramo svoje srce i svoje sile posvetiti tomu zadatku“.

„SOVJETSKA SLOBODA“

U gradu Cindad Camargo je ženska deputacija tražila, da se namjesti više svećenika, jer je za cijelu provinciju dozvoljen samo jedan svećenik. Odgovor je na to bio: nastupio je odred vojske i počeo pucati u ženske. Tri žene su na mjestu bile mrtve, a veći broj ranjenih; 20 katolika su poslali u zatvor. Naši crvendači o tome ništa ne govore!

ZASTITA OBITELJI

Gradsko vijeće u Buenos Airesu je odlučilo dati ove ugodnosti obiteljima: Obitelj koja ima 4 djece dobije posebno odlikovanje; njezini članovi imaju prednost kod namještenja; gradska poduzeća im daju mlijeko i meso

van je na sve! On je najzgodniji materijal za sve moguće eksperimente.

Dužnost nam je da budemo bogonosci, braniči i širitelji Božjih ideala. A ako smo to, onda ćemo morati biti najglasniji propovijednici socijalne pravde, koja nikome ne dozvoljava da bude bogati gavan, dok toliko naše braće očajava i umire ubijedi.

Ili ćemo ta Božja i socijalna načela morati provesti u život, ili će nas, potpuno zasluženo, zahvatiti svjetski požar koji će uništiti svu kulturu, ljude i njihove zlatne riznice.

Dani su ozbiljni. Odlučimo se!

Ig.

